

Albània, model de convivència interreligiosa

La breu visita d'onze hores que el 21 de setembre va fer a Albània el papa Francesc va comportar un fort missatge de convivència interreligiosa. Aquest petit país —pàtria de la mare Teresa de Calcuta—, que ha demanat entrar a la Unió Europea, és també un model de convivència plurireligiosa. Francesc va felicitar-los per aquest esperit de germanor i va dir que «matar en nom de Déu és un gran sacrilegi».

DOMUND 2014

Reneix l'alegria

La joia de viure plenament l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. «Amb ell sempre neix i reneix l'alegria», ens diu el papa Francesc.

El Dia de les Missions hem de sentir-nos tots interpel·lats per Jesús. En la paraula de Déu apareix permanentment el dinamisme de *sortida*, que ell mateix vol provocar en els creients.

La joia d'anunciar i viure l'Evangeli és quelcom tan vital que qui l'experimenta viu en si mateix una transformació.

Pot ser missioner aquell que cerca el bé dels altres i desitja la seva felicitat. Aquesta obertura del cor és la font de l'alegria i de la felicitat: «Fa més feliç donar que rebre» (Ac 20,35).

Cada un de nosaltres té una missió en aquesta terra, i tots tenim la tasca de vivificar, aixecar, guarir, alliberar... Aquesta és l'alegria de viure l'Evangeli, que, segons Jesús, «res ni ningú no ens podrà prendre» (Jn 16,22).

Aquest donar-nos, aquest sentir-nos missioners, aquest saber-nos cridats

pel mateix Jesús ens ha d'omplir de joia. És ell qui confia en nosaltres, en els missioners en terres llunyanes i en els qui som missioners aquí amb el nostre testimoniatge de vida, amb la nostra pregària i amb la col·laboració econòmica generosa. Així participem en les obres que arreu es realitzen en bé dels germans que més ho necessiten.

No podem defraudar els missioners escampats per tot el món que han lliurat la seva vida a l'Evangeli i que ens demanen ajut. No podem deixar de veure els ulls de tantes persones que, en països de missió, no tenen el més necessari. Jesús compta amb nosaltres, som el seu cor, els seus peus i les seves mans, ara i aquí, a la terra.

Viure així ens farà trobar l'autèntica alegria i podrem alçar els ulls al cel per veure-hi reflectit el somriure de Jesús, que ens està dient: «Us he dit això perquè la meva joia sigui també la vostra, i la vostra joia sigui completa» (Jn 15, 11).

Els delegats de Missions de les diòcesis amb seu a Catalunya

AGENDA

- **Dilluns 13**, Missa i benedicció del quadre *Màrtirs*, a la parròquia Sant Pere de Benicarló, a les 19 h.
- **Dimecres 15**, Missa al Col·legi Teresià de Tortosa, a les 9.15 h. / Inici del 5è centenari del naixement de santa Teresa, a les 18 h, Missa al Convent de Carmelites de Jesús. / Xerrada a l'Edifici Patronat, a les 19.30 h.
- **Divendres 17**, Confirmacions a Peníscola, a les 19.30 h.
- **Dissabte 18**, Missa i processó a Ulldecona, a les 11 h. / Confirmacions a Sant Jaume d'Enveja, a les 19 h.
- **Diumenge 19**, Parròquia Sagrat Cor de Jesús (Amposta), a les 11.30 h Missa DOMUND, celebració i reunió de la Delegació de Missions / Confirmacions a la parròquia l'Assumpció de Maria (Deltebre), a les 19 h.

PARAULES DE VIDA

Domund: Reneix l'alegria

Diumenge que ve celebrarem la Jornada Mundial de les Missions. Tots som conscients que l'Església existeix per a evangelitzar, per a anunciar Jesucrist i que tots els homes del nostre món puguin arribar a conèixer-lo i estimar-lo. Jesucrist és el gran tresor que els cristians tenim, és el millor que podem oferir al nostre món, perquè estem convençuts que Ell és el camí perquè el nostre món arribi a ser cada vegada més digne de l'home. Com seria el nostre món si tots els homes i dones conegueren i estimaren de veritat a Jesucrist? No desapareixerien les guerres, la fam i les injustícies? No seria un món més humà? No experimentaríem els homes els signes del Regne de Déu? L'anunci de Jesucrist és la missió de l'Església, perquè Ell és el camí al Regne de Déu.

El lema triat per a la celebració d'enguany està en sintonia amb l'exhortació *Evangelii Gaudium* del papa Francesc: «L'alegria de l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per Ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre naix i renaix l'alegria» (núm. 1). Aquesta convicció que el Papa expressa amb tanta força al començament de la seua exhortació apostòlica, hauria d'acompanyar-nos als cristians en tots els moments de la nostra vida i en totes les ocasions que tenim per donar testimoni de la nostra fe.

L'alegria en el Senyor és signe d'una fe viva. La fe viva és la d'aquell que ha conegut Crist i l'estima amb tot el cor. Qui s'ha trobat amb el Senyor ha viscut l'experiència de l'amor de Déu. I quan algú se sent estimat sent com el seu cor i la seua vida es renoven. «Els qui viuen en Crist són una creació nova» (2Co 5,17), perquè ha estat alliberat del pecat, de la tristesa, del buit interior i de l'aïllament: De quants pesos interiors ens allibera el Senyor! El testimoni hauria de ser quelcom que el deixeble de Crist viu amb tota espontaneïtat. És la manifestació exterior d'allò que ell ha viscut en la profunditat del seu cor.

El dia del Domund agraïm al Senyor el testimoni de tants missioners i missioneres. Sacerdots, religiosos, religioses i laics que han deixat la seua casa, la família, la seua terra per anar a llocs on no es viu millor que en els nostres pobles. La seua opció ens interpel·la a tots: Per què ho han fet? Què és el que els sosté en la seua opció? No podem trobar una altra resposta: la seua vida s'ha omplert d'alegria i de llum perquè han conegut el Senyor i volen que aquells que no han tingut oportunitat de conèixer-lo arriben a viure el goig de l'encontre amb Ell.

Però ells no són uns aventurers que van per lliure: són enviats per l'Església i en nom seu, i necessiten sentir que l'Església no s'oblida d'ells ni els abandona. El Domund és una ocasió per recordar que el compromís de col·laborar en l'anunci de l'Evangeli és de tots. La nostra oració, l'oferir les nostres xicotetes creus i patiments per l'extensió del Regne de Déu, la nostra col·laboració econòmica, la nostra estima als missioners que coneixem i el testimoni de la nostra fe viscuda amb alegria són els camins per sentir-nos missioners, encara que estem ací.

Amb el meu afecte i la meua benedicció.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

XAVIER CASANOVAS

Activisme i reflexió

El nou director de Cristianisme i Justícia, Xavier Casanovas, ha estat responsable de comunicació d'aquest centre d'estudis els darrers cinc anys. Substitueix el P. Llorenç Puig. Es proposa «treballar molt bé la tensió entre activisme i reflexió; volem caminar juntament amb aquells que estan a la trinxera del dia a dia, però fent allò que sabem fer: aportar reflexió i pensament crític». Demà dilluns (19.30 h) s'inaugurarà el curs a CiJ (c/ Roger de Llúria 13, Bcn).

Avui és encara més difícil lluitar contra les desigualtats? Espanya és el país d'Europa on més ha crescut la desigualtat des de l'inici de la crisi. El nombre de *superrics* no para de créixer. Les causes són de gran complexitat: especulació financera, enginyeria fiscal... El repte és més gran que mai, i té molt a veure amb la recerca d'un nou ordre socioeconòmic proper a la «societat de la sobrietat compartida» o la «civilització de la pobresa» de la qual parlava Ellacuría.

Un altre món és possible, doncs? Un altre món no només és possible, sinó que és necessari i ens atrevim a afirmar que ja s'està construint. Com a creients ens cal recuperar un llenguatge profètic i treballar i recolzar totes aquelles iniciatives que encarnin la utopia de l'Evangelí. Ens cal posar com a centre de les nostres accions els últims de la nostra societat. Només així la nostra paraula serà creïble.

La petjada del P. Llorenç Puig serà fàcil de seguir?

Crec que CiJ ha sabut escoltar, estar atent i prendre part en un món convuls i en canvi, tant en l'àmbit social com eclesial. Hem trobat el nostre lloc, adaptant en part el llenguatge i les formes, buscant ser llum i aliment per a molta gent.

Òscar Bardají i Martín

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

El testimonio del cardenal Testa

El cardenal Testa, amigo personal del papa Roncalli, dejó este testimonio en el proceso de beatificación de dicho Papa: «Recuerdo que el viernes anterior a su muerte, Roncalli me mandó llamar y me pidió que me sentase junto a su lecho. Hizo un examen de su situación, recordando sus humildes orígenes, las gracias recibidas del Señor, su ascenso a la Cátedra de Pedro y el cariño con el que lo rodeaban los fieles. Me hablaba con calma, tranquilo, y yo, temeroso de que se fatigara, hacía ademán de despedirme, pero él insistía en retenerme. «Los fieles me quieren —dijo entre otras cosas—, pero ¿sabes por qué? Porque se han dado cuenta de que yo los quiero a ellos.» Al decir esto, se le saltaron las lágrimas.»

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva, Madrid 2014)

SER PADRES

Mi propósito fundamental: la repercusión en los hijos

Mi propósito fundamental con estas reflexiones es dar unas pistas para que la separación no tenga unos efectos demasiado negativos en los hijos.

El sacerdote José Luis Martín Descalzo escribió: «¡Qué pocos son los adultos que reconocen que una de sus primerísimas obligaciones es hablar, sencillamente hablar, con sus hijos!» Ningún progenitor que se separe tiene que avergonzarse de contárselo a los hijos. Los niños tienen el derecho de ser informados puntualmente de lo que va a ser su vida futura sin la actual estructura familiar.

No me canso de repetir a padres que se separen que expliquen a la prole, con la mayor claridad posible, que *se divorcian entre ellos, pero no de los hijos*. Estamos ante dos funciones que son simultáneas, pero diferentes, dentro de un mismo hogar estable: vida de pareja de los padres y parentalidad en activo de los progenitores. Falla la vida de pareja, pero el hijo ha de tener bien presente que la función parental, es decir, la de ser padres y actuar como tales, seguirá funcionando. Esto ha de quedar muy claro en la mente de los niños.

Un hijo necesita seguir queriendo a sus dos padres, por lo que, si no se le explica nada, se produce una incómoda situación que trastorna su equilibrio emocional más profundo. Es bueno que sean tanto la madre como el padre quienes informen a los hijos. Y no todo en un día.

Dr. Paulino Castells

(*Creer con padres separados*, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El centenario teresiano, una visita de Dios

Dios nos visita en nuestro acontecer cotidiano. Dios se encuentra entre nosotros. Durante el año jubilar 2014-2015, conmemoraremos el V Centenario del nacimiento de santa Teresa de Jesús (Ávila, 1515 - Alba de Tormes, Salamanca, 1582). Una maestra de oración, del «trato de amistad con Aquel que sabemos nos ama» (*Vida* 8,5). Maestra para entender que, si se está en la cocina, «entre los pucheros anda el Señor, ayudándonos en lo interior y exterior» (*Fundaciones*, 5). Cada día, el Señor está con nosotros, nos llama a su amistad y a servir.

Enseña el papa Francisco (16-09-14) que la expresión «Dios ha visitado a su pueblo» tiene un «sentido especial». «¿Cómo nos visita Dios? Cuando Dios visita a su pueblo, se le acerca y siente compasión: se conmueve. Cuando Dios visita a su pueblo, devuelve al pueblo la esperanza. ¡Siempre!»

Pidamos «la gracia de que nuestro testimonio de cristianos traiga la visita de Dios a su pueblo, es decir, una cercanía que siembra la esperanza». Se nos llama a mostrar a los demás las mismas actitudes de Dios cuando visita a su pueblo: la cercanía, la compasión, la capacidad de devolver la esperanza.

«La comunidad evangelizadora debe estar dispuesta a acompañar. Acompaña a la humanidad en todos sus procesos, por más duros y prolongados que sean» (*EG* 24).

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 13. ■ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Ga 4,22-24.26-27.31-5,1 / SI 112 / Lc 11,29-32]. Sant Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster.
- 14. ■ Dimarts** [Ga 5,1-6 / SI 118 / Lc 11,37-41]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr.; sant Just, bisbe.
- 15. □ Dimecres** [Sir 15,1-6 / SI 88 / Mt 11,25-30]. Santa Teresa de Jesús (Àvila 1515 - Alba de Tormes 1582), vg. carmelitana i doctora de l'Església, reformadora. Sant Bru, bisbe; santa Tecla, abadesa.
- 16. ■ Dijous** [Ef 1,1-10 / SI 97 / Lc 11,47-54]. Santa Hedvig (Eduvigis), rel. cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), vg. salesa a Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor; sant Gal, abat, apòstol de Suïssa; sant Galderic o Galdric, agricultor occità, patró dels pagesos catalans; sant Bertran, bisbe de Comingses.
- 17. ■ Divendres** [Ef 1,11-14 / SI 32 / Lc 12,1-7]. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe successor de Pere i mr. a Roma (107); sant Rodolf, mr.; santa Exupèria, mr.
- 18. ■ Dissabte** [2Tm 4,10-17b / SI 144 / Lc 10,1-9]. Sant Lluc, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics; sant Just, nen mr.; santa Trifònia, emperadriu.
- 19. ■ † Diumenge vinent**, XXIX de durant l'any (□ Terrassa) (lit. hores: 1a setm.) [Is 45,1.4-6 / SI 95 / 1Te 1,1-5b / Mt 22,15-21]. Mare de Déu de la Salut. Mare de Déu de la Bonanova. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i Isaac Jogues (†1647), prev. jesuïtes, i sis companys més, mrs. al Canadà; sant Pau de la Creu (Ovada 1694 - Roma 1775), prev., fund. Passionistes (CP, 1720); sant Pere d'Alcàntara (1499-1562), prev. franciscà, reformador; santa Laura, vg. i mr. (864) a Còrdova.

DIUMENGE XXVIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 25,6-10a)

En aquesta muntanya, el Senyor de l'univers prepararà per a tots els pobles un convit de plats gustosos i de vins rancis, de plats gustosos i suculentos, de vins rancis clarificats. Farà desaparèixer en aquesta muntanya el vel de dol que cobreix tots els pobles, el sudari que amortalla les nacions; engolirà per sempre la Mort.

El Senyor eixugarà les llàgrimes de tots els homes i esborrarà l'oprobri del seu poble arreu de la terra. Ha parlat el Senyor. Aquell dia diran: Aquí teniu el nostre Déu, de qui esperàvem que ens salvaria: alegrem-nos i celebrem que ens hagi salvat, perquè amb tota certesa la mà del Senyor reposarà sobre aquesta muntanya.

▶ Salm responsorial (22)

R. *Viuré sempre a la casa del Senyor.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en plats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom. R. Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix / i els enemics ho veuen; / m'heu ungít el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meua copa. R.

Oh sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

(Fl 4,12-14.19-20)

Germans, sé viure enmig de privacions, i sé viure igualment en l'abundància. Estic avesat a tot: a menjar bé i a passar fam, a tenir de tot i a trobar-me mancat d'allò que necessito. Em veig amb cor per a tot, gràcies a aquell que em dona forces. Però heu fet molt bé d'ajudar-me, ara que vivia en l'estretor. El meu Déu satisfarà les vostres necessitats d'acord amb l'esplendidesa de la seva glòria en Jesucrist. A Déu, Pare nostre, sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 22,1-14)

En aquell temps, Jesús proposà aquesta altra paràbola als grans sacerdots i als notables del poble:

«Passa amb el Regne del cel com amb un rei que celebrava el casament del seu fill, envià els seus homes a avisar els convidats, però no hi volien anar. Llavors n'envià d'altres que diguessin als convidats: Ja tinc preparat el banquet, he fet matar els vedells i l'aviram. Tot és a punt: veniu a la festa. Però ells no en feren cas: l'un se n'anà al seu camp, l'altre als seus negocis, i altres agafaren els enviats, els maltractaren i els mataren. El rei, en veure això, s'indignà, i envià les seves tropes per exterminar aquells assassins i incendiar-los la ciutat. Mentrestant, digué als seus homes: El banquet de casament és a punt, però els convidats no se'l mereixen. Per tant, aneu a les sortides dels camins i convidau a la festa tothom que trobeu. Ells hi anaren, i reuniren tothom qui trobaven, bons i dolents. I la sala del banquet s'omplí de convidats.»

▶ Lectura del llibre de Isaïes (Is 25,6-10a)

Aquel día, el Señor de los ejércitos preparará para todos los pueblos, en este monte, un festín de manjares suculentos, un festín de vinos de solera; manjares enjundiosos, vinos generosos. Y arrancará en este monte el velo que cubre a todos los pueblos, el paño que tapa a todas las naciones. Aniquilará la muerte para siempre. El Señor Dios enjugará las lágrimas de todos los rostros, y el oprobio de su pueblo lo alejará de todo el país. —Lo ha dicho el Señor.

Aquel día se dirá: «Aquí está nuestro Dios, de quien esperábamos que nos salvara; celebremos y gocemos con su salvación. La mano del Señor se posará sobre este monte.»

▶ Salmo responsorial (22)

R. *Habitare en la casa del Señor por años sin término.*

El Señor es mi pastor, nada me falta; / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses

(Fl 4,12-14.19-20)

Hermanos: Sé vivir en pobreza y abundancia. Estoy entrenado para todo y en todo: la hartura y el hambre, la abundancia y la privación. Todo lo puedo en aquel que me conforta.

En todo caso, hicisteis bien en compartir mi tribulación. En pago, mi Dios proveerá a todas vuestras necesidades con magnificencia, conforme a su espléndida riqueza en Cristo Jesús. A Dios, nuestro Padre, la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Lectura del evangelio según san Mateo (Mt 22,1-14)

En aquel tiempo, de nuevo tomó Jesús la palabra y habló en parábolas a los sumos sacerdotes y a los ancianos del pueblo: «El reino de los cielos se parece a un rey que celebraba la boda de su hijo. Mandó criados para que avisaran a los convidados a la boda, pero no quisieron ir. Volvió a mandar criados, encargándoles que les dijeran: "Tengo preparado el banquete, he matado terneros y reses cebadas, y todo está a punto. Venid a la boda." Los convidados no hicieron caso; uno se marchó a sus tierras, otro a sus negocios; los demás echaron mano a los criados y los maltrataron hasta matarlos. El rey montó en cólera, envió sus tropas, que acabaron con aquellos asesinos y prendieron fuego a la ciudad. Luego dijo a sus criados: "La boda está preparada, pero los convidados no se la merecían. Id ahora a los cruces de los caminos, y a todos los que encontréis, convidadlos a la boda." Los criados salieron a los caminos y reunieron a todos los que encontraron, malos y buenos. La sala del banquete se llenó de comensales.»

Paràbola del rei al convit de noces. Evangeliari d'Echternach (s. X), Museu Nacional de Nuremberg

COMENTARI

El vestit de noces

El text de Mateu continua amb els mateixos interlocutors de Jesús que el van interpel·lar arran de l'expulsió dels venedors: els grans sacerdots i membres del sanedrí (21,23-27). Aquests interlocutors li van sentir la paràbola dels dos fills que es referia a ells (21,28-32) i també la paràbola dels vinyaters homicides que els estava adreçada directament (21,33-46). Malgrat que el text assenyala un tall («Jesús es posà a parlar-los novament en paràboles», 22,1), tanmateix la paràbola del rei que prepara un banquet per celebrar el casament del seu fill enllaça prou bé amb el missatge de la paràbola dels vinyaters. En aquesta nova paràbola, l'ho-

ritzo al·legòric continua vigent, però el judici sobre Israel («el Regne de Déu us serà pres», 21,43) es realitza efectivament («el rei, indignat, envià les seves tropes per exterminar aquells assassins i incendiar-los la ciutat», 22,7). Amb aquesta constatació, el lector és transportat a l'existència post-pasqual de la comunitat, quan el banquet és ofert a «tothom qui trobeu» (22,9). La paràbola s'adreça directament als lectors no jueus que han entrat en la comunitat.

Ara bé, on hi ha l'ensenyament veritablement nou i original de la paràbola és en els darrers versets, que són propis de Mateu (22,11-14). Aquests darrers versets reblen el clau d'un dels ensenyaments més reiterats en aquest evangeli: molts han estat

cruidats —«van sortir als camins i van cridar tots els qui van trobar» (22,10)— però no tots participen del banquet («no tots són escollits»). Tots han entrat en el banquet del rei amb la fe, però no tots participen del banquet. Només els qui porten el vestit de noces: les bones obres. La paràbola és un avís seriós als nous convidats (els cristians no procedents del judaisme) a no estar cofois amb la invitació. No n'hi ha prou amb ser convidat i entrar. Tots han estat convidats, bons i dolents (22,10), però cal vestir-se amb la roba adient. No n'hi ha prou amb pertànyer a la comunitat, cal realitzar les bones obres que, segons Mateu, l'han de caracteritzar (5,16).

CRÒNICA DIOCESANA

Octubre, mes de les Missions... i del Domund

El Papa cada any ens ofereix un missatge especial per motivar la celebració de la jornada del Domund. Enguany no és una excepció. Com sempre, val la pena escoltar-lo. Ens diu a la seua introducció:

«Avui en dia encara hi ha molta gent que no coneix a Jesucrist. Per això és tan urgent la missió ad gentes en la que tots els membres de l'Església estan cridats a participar, ja que l'Església és missionera per naturalesa: l'Església ha nascut "en eixida". La Jornada Mundial de les Missions és un moment privilegiat en el que els fidels dels diferents continents es comprometen amb oracions i amb gestos concrets de solidaritat... Es tracta d'una celebració de gràcia i d'alegria. De gràcia perquè l'Esperit Sant, enviat pel Pare, ofereix saviesa i fortalesa a aquells que l'escolten. D'alegria, perquè Jesucrist, Fill del Pare, enviat per evangelitzar el món, sosté i acompanya la nostra obra missionera...»

I continua amb el seu missatge, on va realitzant un comentari sobre l'Evangeli de Lluc (10,21-23) basat en l'alegria de Jesús i dels seus deixebles missioners. Des d'aquestes línies volem encoratjar-vos a buscar-lo a la xarxa i llegir-ho. Us ho assegurem, sempre val la pena el que ens diuen els nostres pastors. Podeu trobar el missatge complet a <http://www.domund.org/p/mensaje-del-papa-para-el-domund-2014.html>

Delegació diocesana de Missions

Concert - oració - trobada

Els sacerdots Operaris de Tortosa van organitzar, divendres 12 de setembre a la Cripta de la Reparació de Tortosa, una trobada un poc original.

El cartell anunciava un concert del grup cristià «Brotos de Olivo», però va haver temps per a cantar, entrar en pregària i compartir vivències.

Per poder entrar s'havia de donar un quilo de menjar i col·laborar en una causa solidària. Entre els qui van assistir hi havia una bona representació d'amics dels Operaris, un grup de joves acompanyats per les germanes de la Consolació i membres d'una associació musulmana de Tortosa. Aquests últims van cantar un parell de cançons i explicaren de manera senzilla com és la seva oració.

El temps va passar sense pressa i al cap d'una hora es va cloure l'acte amb un emotiu Pare Nostre i una acció de gràcies al Déu que els havia congregat.

Mn. Eduard Falcó

Reunió del Sr. Bisbe amb els arxiprestos i els delegats diocesans

El 10 de setembre, al Centre Enric d'Ossó de Jesús (Tortosa), va tenir lloc una reunió del Sr. Bisbe amb els arxiprestos i els delegats diocesans per tal de preparar el nou curs pastoral.

En primer lloc don Enrique presentà un document titulat «Idees per a unes línies d'acció pas-

toral a la diòcesi», per al curs 2014-2015. Des de la perspectiva que marca *Evangelii Gaudium* del papa Francesc, es presenten sis punts destacats d'acció: les actituds de l'evangelitzador, la situació de les parròquies i comunitats, l'atenció als més necessitats, Església oberta al món, Església missionera i Església misericordiosa. Demanant des d'aquestes perspectives activitats que puguin fer les diferents delegacions.

La idea del Sr. Bisbe és, una vegada ha passat ja un temps prudencial de l'inici del seu pontificat, començar la Visita Pastoral a la diòcesi per l'arxiprestat que fa més temps que no n'ha rebut. Així va començar un diàleg llarg i profitós dels 18 assistents per aportar idees i aplicar el que es proposava.

La segona part de la reunió va ser per exposar, per part de cada delegació, les activitats que tenen programades per al nou curs.

Premi Mn. Ovidio Tobías «Dóna'm la mà»

Dilluns, 8 de setembre, a l'espai St. Domènec de Tortosa va tenir lloc el lliurament de premis de la XV edició del concurs que organitza l'associació Mn. Ovidio Tobías.

Les 315 propostes que van arribar al jurat, van confluïr en 32 proposats per rebre els premis. Després de deliberar, el jurat va arribar al següent dictamen: atorgar el Premi Mn. Ovidio Tobías «Dóna'm la mà 2014» en reconeixement als seus valors humans i cristians al Menjador social Mossèn Sol.

Així mateix s'acordà també atorgar un diploma a la Comunitat de Religioses Concepcionistes Franciscanes del Monestir «Puríssima Concepción Victoria» pel seu gest altruista i generós de donar al Bisbat de Tortosa el seu convent perquè així els devots puguin seguir pregant davant la seva venerada imatge del Crist de la Puríssima.

Núria Mora

Secretària de l'Associació

PALABRAS DE VIDA

Domund: Renace la alegría

El próximo domingo celebraremos la Jornada Mundial de las Misiones. Todos somos conscientes de que la Iglesia existe para evangelizar, para anunciar a Jesucristo y que todos los hombres de nuestro mundo puedan llegar a conocerle y a amarle. Jesucristo es el gran tesoro que los cristianos tenemos, es lo mejor que podemos ofrecer a nuestro mundo, porque estamos convencidos de que Él es el camino para que nuestro mundo llegue a ser cada vez más digno del hombre. ¿Cómo sería nuestro mundo si todos los hombres y mujeres conocieran y amaran de verdad a Jesucristo? ¿No desaparecerían las guerras, el hambre y las injusticias? ¿No sería un mundo más humano? ¿No experimentaríamos los hombres los signos del Reino de Dios? El anuncio de Jesucristo es la misión de la Iglesia, porque Él es el camino hacia el Reino de Dios.

El lema elegido para la celebración de este año está en sintonía con la exhortación *Evangelii Gaudium* del papa Francisco: «La alegría del Evangelio llena el corazón y la vida entera de los que se encuentran con Jesús. Quienes se dejan salvar por Él son liberados del pecado, de la tris-

teza, del vacío interior, del aislamiento. Con Jesucristo siempre nace y renace la alegría» (n.º 1). Esta convicción que el Papa expresa con tanta fuerza al comienzo de su exhortación apostólica, debería acompañarnos a los cristianos en todos los momentos de nuestra vida y en todas las ocasiones que tenemos para dar testimonio de nuestra fe.

La alegría en el Señor es signo de una fe viva. La fe viva es la de aquel que ha conocido a Cristo y lo ama con todo el corazón. Quien se ha encontrado con el Señor ha vivido la experiencia del amor de Dios. Y cuando alguien se siente amado siente cómo su corazón y su vida se renuevan. «El que está en Cristo es una criatura nueva» (2Co 5,17), porque ha sido liberado del pecado, de la tristeza, del vacío interior y del aislamiento: ¡De cuántos pesos interiores nos libera el Señor! El testimonio debería ser algo que el discípulo de Cristo vive con toda espontaneidad. Es la manifestación exterior de lo que él ha vivido en lo profundo de su corazón.

El día del Domund agradecemos al Señor el testimonio de tantos misioneros y misioneras. Sacerdotes, religiosos, religiosas, y laicos que han

dejado su casa, su familia, su tierra para ir a lugares donde no se vive mejor que en nuestros pueblos. Su opción nos interpela a todos: ¿Por qué lo han hecho? ¿Qué es lo que les sostiene en su opción? No podemos encontrar otra respuesta: su vida se ha llenado de alegría y de luz porque han conocido al Señor y quieren que aquellos que no han tenido oportunidad de conocerlo lleguen a vivir el gozo del encuentro con Él.

Pero ellos no son unos aventureros que van por libre: son enviados por la Iglesia y en su nombre, y necesitan sentir que la Iglesia no se olvida de ellos ni les abandona. El Domund es una ocasión para recordar que el compromiso de colaborar al anuncio del Evangelio es de todos. Nuestra oración, el ofrecer nuestras pequeñas cruces y sufrimientos por la extensión del Reino de Dios, nuestra colaboración económica, nuestro aprecio a los misioneros que conocemos y el testimonio de nuestra fe vivida con alegría son los caminos para sentirnos misioneros, aunque estemos aquí.

Con mi afecto y mi bendición.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa